

Előszó

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Művészettörténet Tanszéke *Művészet Ybl és Lechner korában* címmel rendezett konferenciát 2014. május 7–8-án. Az esemény az egyetem kétévente megrendezendő konferenciáinak sorába illeszkedett, ahol a tanszék tanárai, hallgatói és a témát kutató, meghívott külső előadók számolnak be aktuális kutatásaikról. Ugyan az esemény a címben szereplő két építészóriás születésének és halálának az évfordulójához kapcsolódott, az építészeti mellett olyan képzőművészeti, iparművészeti, színház- és díszlettörténeti, valamint zenei tárgyú előadások is elhangzottak, amelyek csak közvetetten kapcsolódtak a két építészhez.

Eredetileg a különböző művészeti ágak együttes bemutatását terveztük egy konferenciakötetben, ám elegendő forrás híján ez sajnos nem valósulhatott meg. Az *Ars Hungarica* szerkesztősége vállalta az elhangzott képzőművészeti profilú előadások megjelentetését, amit ez úton is köszönünk.

Ágoston András tanulmánya a Markó utcai gimnázium Lotz Károly és Than Mór tervezte falképeit elemzi, eszmeiségük alapján nemzetközi közegbe helyezve azokat. Tematikában hozzá kapcsolható Király Erzsébet írása az Új Városházát díszítő Lotz Károly-falképekről. Tanulmányának egyik alaposan körbejárt gondolata a historizmus és a modernitás haladáselvűségének a megragadása. Vargyas Júlia tanulmánya az 1900-ban rendezett Visszautasítottak Szalonjáról annak okait kutatja, hogy a mára teljesen feledésbe merült esemény miért nem vált a modernizmus mérföldkövévé, mint harminchét évvel korábbi párizsi elődje. A tanulmány rekonstruálja a tárlatot, próbál okokat keresni

az elfeledettségre, rámutat a sematikus konzervatív–modern fogalompárral jellemzett művészettörténet manipulatív voltára. Kovács Imre elemzése Liszt Ferenc Krisztus-oratóriumának Háromkirályok-tételéről a társművészetek egységét szem előtt tartva lépi át a tudományos diszciplínák határait. Liszt esetében ez a megközelítés kifejezetten indokolt, hiszen jól ismert a képzőművészethez való kapcsolódása, zeneműveinek gyakran egy-egy képzőművészeti alkotás a kiindulópontja. A szerző a Háromkirályok-tétel kapcsán egyrészt a képzőművészeti inspirációs forrást, illetve Liszt magyarságképének a gyökereit kutatja fel. Keserü Luca tanulmányában Bánffy Miklós és Márkus László modern szimbolista színpadterveit, operarendezéseit elemzi. Keresi a festészeti minőségek megjelenését a színpadművészetben, elsősorban a wagneri színpad megújítóinak – Adolphe Appia és Mariano Fortuny – színpadrendezési előzményeit felidézve. Mészáros Ágnes egy elfelejtett osztrák vándorfestő, Alois Schönn életútját és magyarországi kapcsolódásait térképezi fel, hasznos adalékokkal gazdagítva az orientalizmus honi kutatását. Gellér Katalin előadása az Árkádia-kultusz kiemelt jelentőségét tárgyalja a szimbolizmusban, amihez főként a gödöllői művészek mítoszfeldolgozásait veszi alapul. Gulyás Dorottya a századforduló polikróm szobrászatának átfogó elemzését nyújtja, tanulmányában Ligeti Miklós, Stróbl Alajos és Zala György jól ismert, eredetileg színes szobraikat tárgyalja egészen új interpretációban. A konferenciát Rozsnyai József és Kopócsy Anna, a tanszék oktatói szervezték.

Kopócsy Anna